

Sports palīdz nenokārt degunu

Alma ORUPE

Līvānietis Gunārs Jānis Mīkulis savos 77 gados joprojām ir darbīgs un kustīgs: strādā algotu darbu un aktīvi sporto. Viņa burtnīciņa ir pilna ar sportiskiem pasākumiem, kuros viņš šogad jau piedalījies – tur ir gan orientēšanās, gan garie skrējieni, gan dambrete un šahs. Veterānu starptautisko sacensību vairākkārtējā laureāta kredo: kamēr dzīvs, tikmēr jākust!

Sportot Gunārs Jānis Mīkulis sācis jau pamatskolas laikā, kas iekrita trūcīgajos pēckara gados. Taču bērni tad bijuši daudz aktīvāki – izmēģinājuši vai visus sporta veidus.

Volejbols, skriešana, šahs...

Arī viņš nav bijis izņēmums: spēlējis gan volejbolu un futbolu, gan skrējis un lēcis, gan apguvis dambreti un šahu. Uzskata, ka skolās noteikti būtu jāmaca prāta spēles, jo tās ļoti attīsta loģisko domāšanu. Ķīnieši tā arī darot, un nu varot redzēt, kādu progresu ir sasnieguši. Šaha un dambretes galda spēļu neesot atstājis novārtā arī tagad. Lūk, jau drīzumā ir ieplānots piedalīties turnīrā ar skolēniem, ko trenējot līvānietis vēl cieņjamākos gados – Jānis Auzāns, kuram ir jau 92 gadi. Varot arī palēpoties ar to, ka savulaik iznācis satikt pašu šaha lielmeistaru Mihailu Botvinniku – re, fotogrāfija var redzēt, kā simultānspēlē piedalījies pie viņa galda.

Pamatskolā ieliktos sportiskos pamatus tālāk stiprinājis, mācoties Ekonomikas tehnikumā. Tad jau ar gluži labiem panākumiem piedalījies republikas mēroga sacensībās.

Odesa, Moldāvija, Līvāni

Arī armijas laikā, kas aizvadīts Odesā, bez sporta nav izticis, pieņemts Armijas sporta klubā (ASK), kur lielākoties nodarbojies ar soļošanu un skriešanu. Pēc dienesta nācis piedāvājums palikt Odesā, solot aktīvo jauneklī nodrošināt ar dzīvokli un labu samaksu. Kādu brīdi svārstījies, ko darīt. Kad 1959. gadā piedalījies otrajā PSRS Tautu spartakiādē, Gunāru uzrunājuši Latvijas sporta ļaudis, sakot – ko nu tur daudzoties pa tiem dienvidiem, lai braucot atpakaļ uz Latviju. Taču ne par dzīvesvietu, ne naudu gan runas nav bijis, tāpēc tomēr palicis Odesā – kopumā vietējā ASK sabijis 17 gadus. Ticis arī līdz kapteiņa nosaukumam.

«Tolaik jau profesionālā sporta it kā nebija, taču patiesībā – bija gan. Es taču neko citu nedarīju, trenējos un piedalījos sacensībās. Līdz pat 1971. gadam aktīvi darbojos, un pēdējo reizi Tautu spartakiādē nosoju 20 un 50 kilometrus,» atceras G. J. Mīkulis, piebilstot, ka īpaši augstus rezultātus nav sasniedzis, un viens no lemesliem tam bijis laba trenera trūkums. Bijuši gan piedāvājumi Maskavā turpināt sportista karjeru, bet Gunāram tās lielās pilsē-

BEZ SPORTA NEVAR. Gunāram Jānim Mīkulim istabā pie sienas ir vesels birums ar dažāda kaluma medaļām. Tām noteikti vēl būšot papildinājums

tas nekad neesot patikušas. Palicis turpat, ilgāku laiku strādājis par galveno ekonomistu Moldāvijā, militārajā kompleksā, kur visi darbinieki bijuši ar armijas pakāpēm – zemāka par apakšpulkvedi nav bijis neviena. 80. gados

atgriezies Latvijā, bet atteicies no darba Rīgā, Aviācijas pārvaldē, jo izlēmis doties atpakaļ uz savu dzimto pusi – Līvāniem, kur strādājis māju būves kombinātā par galveno grāmatvedi. Arī šobrīd, par spīti gadu nastai, darbam nav

atgriezies Latvijā, bet atteicies no darba Rīgā, Aviācijas pārvaldē, jo izlēmis doties atpakaļ uz savu dzimto pusi – Līvāniem, kur strādājis māju būves kombinātā par galveno grāmatvedi. Arī šobrīd, par spīti gadu nastai, darbam nav

atmetis ar roku un izmācījies, kā rīkoties ar datoru – esot zvērināta revidenta palīgs.

Teju pussimts startu

Ar sportu joprojām ir uz tu, un pirms desmit gadiem jo īpaši nopietni pievērsies komandu cīņai. «Gatavojamies martā braukt uz Poliju – tur Toruņā būs Eiropas ziemas čempionāts. Plānojam iegūt tikai zelta medaļas. Ja zemāk, tad nav jēgas braukt,» pasmīn Gunārs, sakot, ka tas nopietni domāts. Uz Turcijas pilsētu Izmiru neaizbraucis tieši tāpēc, ka konkurence tur rādījusies pārāk sīva. Negribot kā tūrists turp braukt. Varbūt jauniem ļaudīm ar pēdējo vietu pietiekot, bet viņam – ne. Atšķirībā no padomju laikiem – visi ceļi ir vajā, tomēr par to jāmaksā no savas kabatas – arī dalības maksa. Nu gan vietējie uzņēmēji vairāk sākuši atbalstīt, saprotot, ka vajag savējiem palīdzēt. Būtu jau labi, ja no valsts puses arī kādu artavu dotu, taču patlaban vairāk par diplomiem un pateicības vārdiem netiekot. Labi, ka pašvaldība vecos ļaudis neaizmirst. Tas gan nenozīmē, ka viņš skrieņot tikai pa ārzemēm, arī vietējās sacensībās regulāri piedaloties. Skat, burtnīcā viss esot fiksēts – kur un kad bijis! Pērn bijuši 56 starti, arī šogad laikam būšot tikpat.

Nedrīkst iegulēties

Šādi dzīvojot, viņam nekad nav garlaicīgi un bēdīgi. Nedrīkst iegulēties pie televizora ar mīkstām čībām kājās un tik vien piecelties, lai aizietu līdz veikalam vai vēl sliktāk – līdz tuvējai točkal, notriecot tur savu pensiju. Bez savas čarciņas jau arī viņš reizēm neiztiekot, bet – ar mēru. Arī tad, ja tomēr kāja paslīdējusi, no sacensībām neatsakoties. «Iedomājieties, pērn bijām Brazīlijā senioru čempionātā. Saule kvēldē pašā zenītā, karstums vai 40 grādi, ceļš bezniecīgākās ēnas. Piecu un desmit kilometru distancēs dabūju attiecīgi sesto un piekto vietu. Odesas rūdījums tomēr noder, jo tur arī karstumiņš bija ne pa jokam, treniņu takas kalnā – augšā, lejā,» teic G. J. Mīkulis.

«Nebūs ir laika nomirt!» nopuļkojas Gunāra sieva. Visu laiku un naudu gatavs esot ielikt sportā. Netaupot sevi nu nepavisam. Cīreiz asinsspiediens uzlecot vai līdz 200. Bet – ko viņš?! Atzīdēj vien uz sacensībām, nereti pat divas vienā dienā – no rīta nosojot desmit kilometrus, bet pēcpusdienā – orientēšanās sacensības. Dažkārt tā pārguris, ka vai uz deguna krīt. Saku – tā taču var galu dabūt! Bet viņš – no tā nemirst! Viņa varot vien apbrīnot tos trakos sportistus – kur viņi tādu enerģiju ņem?! ■